

Lábnyomok

Lopni jött. Már abból látszott, ahogyan koszos lábát óvatosan a bejárati ajtóhoz vezető fehér márványlépcsőre tette. A nő megtorpant. Keze, amelyben a bevásárlótáskát tartotta, összeszorult. Hirtelen mozdulattal mindent letett a földre, és óvatosan a frissen festett fehér kerítéshez simult. Az erős hígító szag még mindig kitörölhetetlenül ott ólálkodott a levegőben. Keresett egy olyan rést, ahonnan *annak a valaminek* minden apró mozdulatát szemmel tudta tartani. *Az* lassan az ajtóhoz ért, csontos, napégette- vagy csak iszonyatosan koszos- mancsát a kilincsre tette, és látható erőlködéssel próbálta lenyomni. Az ajtó kinyílt. A nő ösztönösen a táskája után nyúlt, és rohanni kezdett a vaskapu felé. Úgy emlékezett, hogy bezárta az ajtót. Biztos volt benne, hogy bezárta. De mire végigszaladt a kerten, és odaért a lépcsőhöz, *az a valami* már bent volt a házban. Hallotta, ahogyan saját ideges léptei arcul csapják a lépcsőfokokat, ahogy felszalad a bejáratig. Az ajtónál azonban hirtelen megállt. Valami volt a levegőben, ami megállásra kényszerítette. Valami furcsa, mégis ismerős szag kúszott ki a lakásából, amitől hirtelen rosszul lett jött rá. Ezt a szagot már érezte valahol. Becsukta a szemét.

Egy váróteremben ült. A falak és a bútorok fehérsége nagy súllyal nehezedett rá, mint hőtömeg egy gyenge faágra. Egyre gyorsabban lélegzett, ahogy a kérdések jöttek: kérdések az életkorával, élettársával, szüleivel kapcsolatban, és hogy vajon ők beleegyeznek-e. Aztán kérdések az iskolájáról, a vérzéseiről, és hogy volt-e már ilyen dolga korábban. Aztán átvezették abba a szobába, és arra már nem emlékezett pontosan, hogy ott mi történt. Megpróbált egy alig észrevehetően mozgó árnyat szemmel követni a falon, amíg ők lefektették arra az asztalra, de egy természetellenesen éles fénysugár majdnem teljesen megvakította, és valami közelgő, furcsa zaj félelemmel bénította meg. Amikor másnap reggel elengedték, megpróbált olyan gyorsan kimenekülni, amennyire csak lehetett, de ahogy befordult a legelső kis mellékutcába, valami különös szag ütötte meg az orrát. Egy rothadó madártetem foszlott az egyik parkoló autó mellett.

A nő végül kinyitotta az ajtót, hogy szembenézzen azzal, ami odabent van. Odabent egy kisfiú volt. Nem több, mint tíz éves. Óriásira nyitott, ijedt szemekkel nézett rá, és kezében egy nagy, krémszínű bundájú játékmacit szorongatott. Egyből látszott, hogy *ő* is közülük való volt, az érinthetetlenek, regisztrálatlanok, kibeszélhetetlenek közül.

A városban mindenki tudta *róluk*, hogy léteznek, de mindenki úgy tett, mintha nem tudná. Most visszaemlékezett arra, mikor legelőször találkozott közülük eggyel jó pár éve, nem sokkal azután, hogy ide költöztek az új házba. Egy nő volt az, aki a házuk előtti kukából

szedegette össze az előző esti vacsora csirkéjének lerágott csontjait. Marika, a mindig mosolygó, kövérkés szomszédasszony világosította fel velük kapcsolatban: "A hídon túl laknak, egy egész kompánia, piszkos kis fészkekben. Senki sem tudja a pontos számukat, mert úgy szaporodnak, mint az egerek. Hivatalosan nem léteznek, sehol sincsenek regisztrálva. Nem dolgoznak, nem küldik a gyerekeiket iskolába, és nem fizetnek adót. A szemétből élnek, meg azokból a dögökből, amiket az autópályán csapnak el a kocsik."

Ott állt vele szemben ez a koszos kis lény, és olyan átható szaggal töltötte be jelenléte a szobát, hogy első pillanatban a nő azt hitte, megfullad. Szánalomra méltó, vékony kis végtagjaival a kisfiú azokra a pálcikaemberekre emlékeztette, amilyeneket a gyerekek rajzolnak az óvodájában. Alig volt rajta valami ruha, annak ellenére, hogy kora tavasz lévén odakinn még mindig elég hűvös volt. De ami legelőször mágnesként ragadta meg a nő tekintetét, az a fiúcska lába volt. Nem volt rajta cipő, és tavaszi sártól lucskos lábfejei szinte visítottak az előszoba új fehérmárvány padlóján.

A nő bezárta az ajtót. Ettől a fiú láthatóan összerezzent, és koravén szemében megmozdult a félelem: a ketrecbe zárt állat félelme. Körülnézett, hogy biztosítsa magának a menekülési útvonalat, és a macit még szorosabban ölelte magához. Ujjai egész mélyen a puha bundába süllyedtek, mint ahogyan a keselyű mélyeszti karmát a zsákmány húsába.

A maci! Több mint nyolc évig üldögélt a régi ház egyik pamlagán. Nászajándékként kapták az egyik barátjuktól. Azt mondta, hogy majd a kisbabáé lesz. A kisbabáé, ami elment. Háromszor is. A doktor szerint amiatt a korábbi dolog miatt volt így. Ő hónapokig nem tudott aludni, és érezte, ahogy a könnyek befelé folynak, de sosem törtek a felszínre. Szemei a szárazságtól égtek, míg odabenn fuldoklott a zubogó folyamoktól. János próbált segíteni. Azt mondta, hogy ez nem is olyan fontos, a lényeg az, hogy ők ott vannak egymásnak. A nő azt mondta, igaz, de azt gondolta, hogy nem. Nem, mert azt a kegyetlen hiányt akkor is érezte minden éjszaka, amikor álmatlanul feküdt az ágyában, és csak a szobanövényeket hallotta, amint a sötétben lassan növekednek.

-Lopni jöttél?- hallotta a saját hangját felkapaszkodni a mennyezetig. A kisfiú szorosabban ölelte a macit, és felnézett a nő arcába. Egy hosszú pillanatig mozdulatlanul állt így. A nő első gondolata az volt, hogy talán más nyelvet beszélnek. -Lopni jöttél? - ismételte meg a kérdést lassan, és megpróbált egy apró lépéssel közelebb kerülni hozzá, de az hátrálni kezdett a nő hirtelen mozdulatára. Kis teste alig láthatóan megrezzent, és lopva a nyitott konyhaajtó felé sandított. A nő sóhajtott, és leguggolt mellé. Virágmintás selyemszoknyája finoman hullámozott a márványpadlón. A szag olyan elviselhetetlen volt, hogy csak a száján keresztül próbált lélegezni.

-Nem akarlak bántani. Csak azt akarom, hogy válaszolj. Lopni jöttél?

A kisfiú szemében visszahúzódott a rettenet a puha hang hallatán.

-Igen.- suttogta, és közelebb csúszott a konyhaajtóhoz.

-Ki küldött?

Ráncok jelentek meg a gyerek homlokán, és a szája egészen legörbült. A nő a hosszú, fehéres sebhelyet figyelte a bal arcán.

-Senki.- felelte hirtelen makacssággal, és bátran a nő szemébe nézett.

-Valóban? Tehát csak úgy magadtól jöttél..

-Igen.

-Akkor hát mit szeretnél? - hangja kihívó volt. A kisfiú tanácstalanul állt egy pillanatig.

-Pénzt.- a szót elnyelte a szoba óriási légtere.

-Pénzt?... Hmm. És mire?

-Hogy vegyek ennivalót.

-Ennivalót...- a nő felállt, a kisfiú pedig követte karcsú alakját a szemével.

-Tetszik ez a maci?- mutatott a játék felé, mire a gyerek határozottan bólintott.

- Ha választhatnál, melyiket szeretnéd jobban: egy kis ennivalót, vagy a macit? - a gyerek fejében zajló csata már-már látható volt, mire a kisfiú nagyot nyelve kibökte:

-A macit.- A nő egy rövid pillanatig látta a kisfiú szemében megcsillanni azt a jellegzetes izgalmat, amit az óvodások arcán szokott néha felfedezni, mikor váratlanul ad nekik valamit.

-Hm. Értem. Szóval ki küldött?

A gyerek lehajtotta a fejét, mintha éppen egy csíny közepette csípték volna nyakon. A nő észrevette, hogy a feje teteje majdnem kopasz, és valami csúnya fekély borítja. Kaparások nyomai is éktelenkednek rajta.

-Anyu.- mormogta, és egyik koszos lábával a másikra állt. A nő elfordította a fejét.

-Várj itt!- szólt, és a konyha felé indult. Cipője kopogott a márványon.

A mosogatónál lehajolt, kinyitotta a legnagyobb szekrényt, és elkezdett pakolni egy nagy, színes TESCO-s táskába. Amikor egy nagy zacskó cukrot tett a szatyorba, hirtelen megállt a keze a levegőben, és a szeme sarkából a kisfiút figyelte. Pontosan ott állt, ahol egy pillanattal ezelőtt hagyta,, még mindig a macit szorongatta. Törékeny, csúnya kis teste mozdulatlanra dermedt, de a szemei, azok mozogtak. Minden kis négyzetcentiméterét felmérték a háznak. Ami ezekben a szemekben tükröződött, az nem izgalom, vagy kíváncsiság volt, hanem valami furcsa döbbenet vagy egyfajta fájdalom, amelyet akkor érez az ember, ha olyan dologra pillant, amit addig még sosem látott, és tudja, hogy soha nem is fog még egyszer.

Ugyanezt a nézést látta a gyerekek szemében, akik csapatostul csüngtek a kerítésen, mikor férjével megérkezett a Szent Margit Otthonba ezüstszürke sportkocsijukban. Amikor beléptek a kertbe a rozsdás kapun keresztül, csupa egyforma, tengerkék egyenruhás kisgyerek támadta meg őket, csupa egyforma éhséggel a szemükben. Az egyik kislány megragadta fehér szoknyáját, és kibíráhatatlanul vinnyogó hangon üvölni kezdte, hogy MAMA. Bemenekültek a hűvös irodaszobába. A nő még mindig hallotta a kinti zajokat, és reszketni kezdett. János azt mondta, hogy neki kell választania, de erre ő képtelen volt. Az otthon vezetője türelmesen várt. A nő azonban nem tudott csak *egy*et választani közülük. Vagy mindet, vagy egyet sem. Nem volt mit tenni.

Ahogyan a hátsó ajtón keresztül elhagyták a szürke épületet, egy kisfiú termett mellettük. Tíz-tizenkét éves lehetett, olyasforma, mint ez itt bent. Amikor látta, hogy közelednek, kitépett egy marék fűvet, és odafutott hozzájuk. János megsimogatta a fejét, a fiú mosolyogva rájuk villantotta a szemeit, és rágcsálni kezdte a fűvet. A nő dermedten bámult a férjére. A gyerekek beszélni kezdett:

- Tetszik látni, fűvet eszek. Csak fűvet, mást nem. Ha el tetszenek vinni, egy forintba sem kerülök majd. Lenyírom majd az udvart, aztán megeszem a fűvet. Minden nap. Nem kell nekem enni adni, meg ilyenek, tessék elhinni!

Csend. Fájdalom. A nő megszorítja János könyökét, és meggyorsítják a lépteiket. Ahogyan a hátsó kapunál visszanéz, még látja a fiú apró alakját, amint ott áll ahol hagyták, még mindig utánuk bámulva, körülötte zöld foltok: elszórt fücsomók.

Bezárta a táskát, és felállt. Látta, ahogy a fiú feje felé fordul.

- A családotnak küldöm.- mondta a nő, és odanyújtotta a táskát a gyerekeknek. Ő még mindig a macit szorongatta, és nem volt hajlandó elengedni. A nő habozott egy pillanatig.

-Add ide! - mondta végül, és kinyújtotta érte a kezét. A játékot ki kellett szakítania a kisfiú öleléséből, hogy helyére tegye a szatyrot. A fiú csontos kis karjai majdnem összeroskadtak a teher alatt, de azért erősen tartotta. A szemei még mindig a macit követték, aminek bundáján még látszottak a görcsös ujjak szorításának nyomai. A nő nem bírta tovább elviselni a nagy, barna szemekben tanyázó csalódottságot. -Menj innen!- mondta hirtelen, és a gyerekek összerezzenet a váratlan ridegségtől.

- Menj innen kifelé!- ismételte meg, és ugyanezt a mondatot hallotta milliószor visszhangozni a fejében: "Menj innen, Tűnj el! Nem akarok rágondolni! Hagyj békén! Menj már el, és hagyd engem.. Nem akarok gondolkodni... Tűnj el!"

A kisfiú a földet bámulta, majd, mintha megértett volna valamit, lassan az ajtó felé kezdett hátrálni. A háta meggörnyedt a csomag súlya alatt. Elérte az ajtót, és hirtelen futásnak eredt.

A ház újra üres volt. A nő kieresztette a lélegzetét, majd elkomorodott. A szag még mindig ott volt, mint valami idegesítő idegen a szobában. Még erősebbnek tűnt, mint eddig. Letette hát a macit, és odalépett az ablakhoz, hogy kinyissa. Friss levegő áramlott a szobába, de a szag maradt. Átment a konyhába, és ott is sarkig tárta az ablakokat, aztán bement a férje szobájába, meg a nappaliba is, sőt a földszinti fürdőszobákba is, és minden ablakot kinyitott. Végül visszajött az előszobába, levetette magát a piros bársonyfotelbe és mélyet lélegzett. Most már jobb volt. De akkor észrevett valamit. Valamit a fehér márványpadlón, ami ezelőtt nem volt ott: egy fekete, sáros kis foltot. Pontosan ott, ahol az a kis szerencsétlen álldogált végig. A lányomai. A nő felpattant, és cipőjének orrával próbálta meg levakarni a koszt a padlóról. Aztán lehajolt, és megérintette. Száraz volt. Kiment a fürdőszobába, és egy vizes felmosóronggyal tért vissza. Letérdelt, és súrolni kezdte a padlót, minden látható eredmény nélkül. Szépen fésült haja a szemébe csúszott, és izzadsággyöngyök jelentek meg a homlokán. A lábnyomok nem tűntek el.

Aztán félredobta a rongyot, és szépen ápolt körmeivel kezdte el kaparni a padlót. De még mindig látta őket a márvány fehérségén, és érezte őket odabenn. Ekkor indult meg az első könnycsepp. Lassan, átküzdve magát a kiszáradt csatornákon, lemosva a közönyösség fullasztó porát. Amikor a mennyezetre emelte a tekintetét, már rázta a zokogás. -Mikor bocsátasz már meg? Mikor? Sajnálom. Te tudod, mennyire sajnálom...

Egy évre rá megszülettem.